

Divendres, 22 d'agost 1969

Tothom està ensonyat, però anar al Canigó vol sacrificis. Hi ha qui es queda per mor de la son. No sabem què es perden.

Els jeeps ens vénen a cercar al Liceu mateix. No tindrem gaire sort amb el dia; el matí és boirós i el cim del Canigó només s'endevena. Carretera enllà, podem admirar, aviat, el bell campanar de St. Miquel de Cuixà. Fa fred, i poc a poc se'ns acaben tots els recursos de roba.

Els boscos canigonencs ens van assaonant l'esperit. Hem deixat Prada al fons de la vall i ja som en un altre món -no pas a l'altre món, encara que els forts espadats que voregen el camí ens fan venir, sovint, malts pènsaments.

Al refugi ens espera pa amb xocolata, formatge, pain d'épice i cafè amb llet. Ens calen forces per pujar a la "pica".

Som-hi! Pel camí, la boira ens embolcalla. Hi ha qui perd ^{els} ànims, i diu que se'n torna, "que el camí fa baixada i als marges hi ha flòretes", però aquest sentiment de germanor que la muntanya encomana fa que arribem fins al cim. I així, "de mica en mica, s'omple la pica". Onades de muntanya i mars de núvols. Els cims, sovint són traïdors: prometen belles perspectives i us deixen a les fosques. Però fa goig d'arribar-hi, i l'alegria ens fa cantar, més bé o més malament: les "muntanyes del Canigó", la "muntanya venerada" i totes les muntanyes que ens vénen a tomb.

El dinar, prop d'una font del refugi, és una mena de "campi qui pugui". Els talls de llonganissa i les llesques de pa desapareixen de pressa. Els ous durs i el pâté, també. Hi ha queixes. La gent te més gana.

Quan arribem al Liceu, sabem que aquells que s'han quedat, a més de fer el mandra descaradament llevant-se a les 10 o a les 11 del matí, han pogut menjar arròs a la cassola i qui sap quins altres requisits. Tot sigui per la Universitat d'Estiu!

Els qui ens hem encorressat a caminar, els qui hem passat fred i hem menjat boira, clamem justícia...

A la Universitat d'Estiu ens espera l'agradable conferència de Robert Lafont. És un orador excel·lent, i tot el que diu sobre el Rosselló i sobre Occitània, és interessantíssim i ens ho diu en occità, llengua estrangera per a la majoria de nosaltres. Així i tot, podem seguir molt bé les paraules del Sr. Lafont, i això ens sorprèn i ens afalaga.

A la nit, nova representació del Manicomi d'Estiu. Ahir es van escarrassar, els xicotets, a escampar cartells per les parets dels carrers de Prada. I per algun poblet, també. Però no ha servit de gaire. Han vingut uns quants pradencs,

pocs, i els "universitaris" que ens hi hem deixat caure, tant perquè la representació val la pena com perquè no volíem que el teatre quedés buit. Sap greu, és dolorós, que costi tant de desvetllar les consciències. Per això l'esforç dels organitzadors d'aquesta Universitat és més d'agrair.

R.L.

CONVERSA TERCERA

Avui, Gecé, clouré aquella clau
dins petits mots que res no diguin
a qui no estigui en el secret. Dreturer
ens portarà el camí a nosaltres, els antics conjurats,
fins a retrobar les antigues fites.
Mil cops perdrem el viarany;
al redós del foc tel·lúric, trobarem, de vegades
vells mites que endormisquent l'ànima
que avança desvetllada. Travessarem, però,
peu nu, exultant la mà, al gual
que duu a la riba desitjada.

Serà aquella nit que, vençudes velles soledats,
els àlbers ens cridaran amb el somrís
obert de mil fulles. Aquells mateixos àlbers
que aixequen, amb patètica ironia, els seus
braços de fustot envers un cel mut i inabastable.

Francesc Font

De les "Plàcides converses amb Gecé"

Desperta-te, mon poble,
no ets encara mort!
Mon poble, encara vius,
i en sé, de remeis
que fan tornar la gana.

Desperta't, que els qui volen
te robar el teu bé,
han començat la feina.
Arriben els notaris
i els menjadiners.

Ja t'han près la muntanya,
n'han fet marxar la gent;
ara hi van a descansar
dels maldecaps que agafen,
per robar el que és teu.

Ja t'han près el maresma
per s'hi rentar el cul;
tos fills fan els vaillets,
tes dones, les criades;
tes minyones, les putes.

Ja n'hi ha, dels teus fills,
que els hi van a l'ajuda;
la flaire dels diners,
ha fet sortir els porcs
de nostra porcigola.

Reinald Dedies